
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 7/6(66), 74-77

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. OSOBISTE ZATARGI MIĘDZY ADWOKATAMI POWINNY BYĆ ZAŁATWIANE NA DRODZE DYSCYPLINARNEJ, A NIE W TRYBIE PRYWATNOSKARGOWYCH AKTÓW OSKARŻENIA CZY TEŻ DONIESIEŃ DO PROKURATORA.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 kwietnia 1963 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 7 sierpnia 1962 r. co do odmowy wyrażenia zgody na złożenie doniesienia i aktu oskarżenia przeciwko adw. Y,

postanowił:

odwołanie adw. X pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Należy podzielić pogląd Rady Adwokackiej w A, że osobiste zatargi pomiędzy adwokatami powinny być załatwiane na drodze dyscyplinarnej, gdyż wzajemne wnoszenie w trybie prywatnoskargowym aktów oskarżenia oraz składanie doniesień o przestępstwach z art. 143 k.k. odbiłoby się ujemnie nie tylko na pracy w zespole adwokackim, do którego należą dani adwokaci, ale miałyby także szersze, niepożądane echo zarówno w kołach adwokackich, jak i poza nimi.

Represje dyscyplinarne, które niewątpliwie będą zastosowane w razie stwierdzenia — przez powołane do tego organa adwokatury — wykroczeń ze strony adwokatów, na których doniesienia dyscyplinarne zostały złożone, powinny być z jednej strony wystarczającą satysfakcją dla adwokatów, którzy uważają się za uprawnionych do żądania satysfakcji, a z drugiej strony dostatecznym ostrzeżeniem dla tych, którzy wykroczeń takich się dopuścili.

Dlatego też Rada Adwokacka w A najzupełniej słusznie postanowiła wniosek adw. X skierować do rzecznika dyscyplinarnego w celu zbadania, czy rzeczywiście adw. Y dopuścił się czynu, który mógłby być zakwalifikowany jako przewinienie dyscyplinarne z art. 87 ust. 1 u.o. u.a.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej nie znalazł podstaw do podawania w wątpliwość słuszności stanowiska Rady Adwokackiej w A i dlatego postanowił odwołanie adw. X — podobnie jak uczynił to z odwołaniem adw. Y — pozostawić bez uwzględnienia.

2. ZEZWOLENIE PRZEZ RADĘ ADWOKACKĄ APLIKANTOWI ADWOKACKIEMU NA ZAJĘCIE UBOCZNE (RADCOSTWO PRAWNE) A SPRAWA KWALIFIKACJI DO OBJĘCIA TAKIEGO STANOWISKA.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 kwietnia 1963 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania apl. adw. Z od uchwały Rady Adwokackiej w C z dnia 14 lutego 1963 r. co do zezwolenia na objęcie pracy dodatkowej,

postanowił:

zmienić zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w C i zezwolić apl. adw. Z na objęcie radcostwa prawnego na pół etatu w Zakładzie Produkcji Keramzytu w E.

Uzasadnienie:

Aplikant adwokacki Z, odbywający od 31.X.1961 r. aplikację w Zespole Adwokackim Nr 12 w C (po uprzednio ukończonej aplikacji sądowej), zwrócił się do Rady Adwokackiej w C o udzielenie mu zezwolenia na objęcie radcostwa prawnego w wymiarze $\frac{1}{2}$ etatu w Zakładzie Produkcji Keramzytu w E. Zespół Adwokacki, w którym aplikuje apl. adw. Z, poparł wniosek o udzielenie zezwolenia, przytaczając m. in., że aplikant ten złożył w 1962 r. egzamin na radcę prawnego, dobrze się wywiązuje ze swych obowiązków i znajduje się w trudnej sytuacji materialnej.

Rada Adwokacka w C uchwałą z dn. 14.II.1963 r. pozostawiła wniosek apl. adw. Z bez uwzględnienia, uzasadniając odmowę powołaniem się na stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości, że aplikanci adwokaccy nie mają kwalifikacji wymaganych przez uchwałę nr 533 Rady Ministrów z dnia 13.XII.1961 r. (w sprawie obsługi prawnej przedsiębiorstw państwowych, zjednoczeń oraz banków państwowych) do zajmowania stanowiska radcy prawnego.

W odwołaniu od tej uchwały apl. adw. Z powołuje się na zaświadczenie Okręgowej Komisji Arbitrażowej stwierdzające, że w listopadzie 1962 r. złożył on egzamin na stanowisko radcy prawnego, uzyskując w ten sposób pełne kwalifikacje wymagane dla radcy prawnego. Powołuje się również na to, że został poinformowany w Okręgowej Komisji Arbitrażowej w Warszawie, iż okoliczność odbywania aplikacji adwokackiej nie stoi na przeszkodzie do objęcia radcostwa prawnego.

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Rada Adwokacka w C nie podaje, z jakiego pisma czy też wyjaśnienia Ministerstwa Sprawiedliwości ma wynikać, że aplikanci adwokaccy nie mają kwalifikacji do zajmowania stanowiska radcy prawnego. Stanowisko takie byłoby zresztą słuszne, gdyby miało na względzie rozstrzygnięcie, czy sam fakt uzyskania wpisu na listę aplikantów adwokackich uprawnia do zajmowania stanowiska radcy prawnego. Inaczej natomiast przedstawia się sprawa, gdy aplikant adwokacki odpowiada warunkom przewidzianym w § 6 powołanej wyżej uchwały nr 533. To też w piśmie do Głównej Komisji Arbitrażowej z dn. 31.X.1962 r. L. dz. A. 2664/62 Ministerstwo Sprawiedliwości stwierdza, że aplikant adwokacki może wykonywać obsługę prawną przedsiębiorstw w rozmiarze $\frac{1}{2}$ etatu radcy prawnego i że rada adwokacka, udzielając zezwolenia aplikantowi adwokackiemu, powinna określić oprócz wymiaru godzin jednostkę, w której ma być wykonana obsługa prawna.

Z akt apl. adw. Z wynika, że odpowiada on wymaganiom potrzebnym do objęcia funkcji radcy prawnego, z tym zastrzeżeniem, że w razie złożenia wniosku o wpis apl. adw. Z na listę radców prawnych prezes komisji arbitrażowej rozważy zagadnienie posiadania bądź nieposiadania potrzebnych kwalifikacji do objęcia tego stanowiska (§ 10 uchwały nr 533 Rady Ministrów).

Wobec tego, że władzą kompetentną do ustalania, czy kandydat na radcę prawnego ma odpowiednie kwalifikacje, jest nie rada adwokacka, lecz prezes okręgowej komisji arbitrażowej, nie należy do obowiązków rady adwokackiej badanie, czy aplikant adwokacki odpowiada wymaganiom stawianym przez § 6 uchwały nr 533 Rady Ministrów. Rada Adwokacka, wydając zezwolenie w trybie

art. 77 ustawy o ustroju adwokatury, powinna się ograniczyć do badania, czy ewentualne objęcie radcostwa da się pogodzić z odbywaniem aplikacji i czy w konkretnych okolicznościach nie wpłynie ujemnie na jej przebieg, a nadto czy aplikant odbył już połowę aplikacji adwokackiej (uchwała Wydziału Wykonawczego z dn. 18.I.1963 r. — „Palestra” nr 3/1963, str. 84). Udzielenie zezwolenia przez radę adwokacką na objęcie przez aplikanta adwokackiego zajęcia ubocznego nie jest i nie może być równoznaczne ze stwierdzeniem, że aplikant ma wszelkie kwalifikacje potrzebne do objęcia takiego zajęcia, lecz jest tylko stwierdzeniem, że ze strony rady adwokackiej nie ma zastrzeżeń przeciwko temu dodatkowemu zatrudnieniu.

Z zasad powyższych należało postanowić jak wyżej.

3. WYSTĄPIENIE WYDZIAŁU WYKONAWCZEGO NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ DO MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI W SPRAWIE USTAWOWEGO UREGULOWANIA FERII SĄDOWYCH.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 kwietnia 1963 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Poznaniu z dnia 14 marca 1963 r. w sprawie ferii sądowych,

postanowił:

wystąpić do Obywatela Ministra Sprawiedliwości z pismem następującej treści:

„Obywatel Minister Sprawiedliwości.

Pismem z dnia 22 kwietnia 1960 r. Naczelna Rada Adwokacka — w wykonaniu uchwały Zjazdu Adwokatury — zwróciła się do Obywatela Ministra z prośbą o spowodowanie przywrócenia ustawowej instytucji ferii sądowych w okresie letnim (lipiec i sierpień).

Tymczasowe uregulowanie pozaustawowe tego zagadnienia okólnikiem Nr 4/60 z dnia 27 czerwca 1960 r. nie może stanowić właściwego rozwiązania. Istota ferii sądowych polega bowiem przede wszystkim na wstrzymaniu biegu terminów procesowych, ustawowych i sądowych, co jedynie może zapewnić adwokatom jako zastępcom stron możliwość prawidłowego korzystania z urlopu wypoczynkowego w okresie letnim oraz zabezpiecza prawidłowość działania wymiaru sprawiedliwości i ochronę osób zainteresowanych przed szkodą.

Wobec tego, że obecnie są w toku prace nad nowelizacją prawa o ustroju sądów powszechnych, Naczelna Rada Adwokacka prosi uprzejmie Obywatela Ministra o włączenie do projektowanej noweli przepisów o feriach sądowych, proponując wprowadzić w dziale I prawa o ustroju sądów powszechnych — po obecnym rozdziale VI — nowy rozdział pod tytułem »Ferie sądowe« o następujących przepisach:

- »1. Ferie sądowe trwają od 16 lipca do 31 sierpnia włącznie.
2. Podczas ferii sądowych nie będą terminy procesowe, ustawowe i sądowe.
3. Ferie sądowe nie mają wpływu na bieg terminów:
 - a) w sprawach karnych przeciwko osobom pozostającym w areszcie tymczasowym i przeciwko nieletnim oraz w sprawach rozpatrywanych

- w szczególnym trybie zaostrożenia odpowiedzialności karnej za chuli-
gaństwo,
- b) w sprawach procesowych cywilnych: o alimenty, o ustalenie ojcostwa,
ze stosunku pracy, o zabezpieczenie powództwa, o zabezpieczenie dowo-
dów i o egzekucję,
- c) w sprawach niespornych: opiekuńczych i księgowo-wieczystych.
4. Prezes sądu może każdą sprawę ze względu na jej pilność uznać za nie
podlegającą przepisom o feriach sądowych.
5. W czasie ferii sądowych odbywają się rozprawy tylko w sprawach, na które
ferie sądowe nie mają wpływu z mocy ustawy lub postanowienia prezesa
sądu.«".

ORZECZNICTWO WOJEWÓDZKICH **KOMISJI DISCYPLINARNYCH**

Orzeczenie

z dnia 10 października 1962 r.

(KD 13/62)

**Ustawiczne naruszanie obowiązują-
cych przepisów przez adwokata oraz
brak subordynacji wobec organów
adwokatury mogą tak dalece naruszać
zasady godności zawodu i obowiązki
zawodowe, że odpowiednią karą, za
tego rodzaju postępowanie powinna
być kara wydalenia z adwokatury.**

Wojewódzka Komisja Dyscyplinar-
na w X, po rozpoznaniu w dniach
25.VI. i 10.X.1962 r. sprawy adw. A,
obwinionego o to, że:

- 1) w okresie od 1 stycznia 1961 r.
do 5 czerwca 1961 r. oraz od 17 paź-
dziernika 1961 r. do 27 kwietnia 1962
roku prowadził indywidualną kance-
larię adwokacką w B bez wykupienia
karty rejestracyjnej oraz bez uiszczania
podatków za ten okres;
- 2) w okresie od 17 października
1961 r. do 27 kwietnia 1962 r. nie za-
mieszkiwał bez zezwolenia Rady Ad-
wokackiej w wyznaczonej mu siedzi-
bie zawodowej w B, nie przebywał w
tejże siedzibie i nie ustanowił adwo-
kata jako swego zastępcę na czas

swjej nieobecności trwającej przeszło
6 tygodni;

3) nie stawił się na wezwanie Ra-
dy Adwokackiej z dnia 6.II.1962 r. i
z dnia 21.II.1962 r. oraz nie odpowie-
dział na pismo Rady z dnia 7.II.1962
roku bez usprawiedliwienia;

4) począwszy od roku 1960 zaprze-
stał płacenia składek na rzecz Izby
Adwokackiej i Funduszu Wzajemnej
Pomocy Izby Adwokackiej w X, nie
składając przy tym w roku 1961 i
1962 deklaracji o wysokości obrotów,
co uniemożliwiło ustalenie wysokości
składek na ten okres;

5) począwszy od dnia 1 stycznia
1961 r. do dnia wniesienia aktu oskar-
żenia nie spłacił jednej raty pożycz-
ki zaciągniętej w dniu 8.X.1960 r. z
Funduszu Wzajemnej Pomocy Izby
Adwokackiej w X w wysokości 5 000
zł, którą zobowiązał się spłacać w ra-
tach miesięcznych po 500 zł,

orzekła:

obwinionego adwokata A uznać za
winnego popełnienia czynów objętych
aktem oskarżenia i:

- I. za czyn opisany pod pkt 1 aktu
oskarżenia wymierzyć karę wy-
dalenia z adwokatury;
- II. za czyn opisany pod pkt 2 aktu